

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. An sit præceptum humanum confitendi bis eadem peccata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

praeceptum. Eandem sententiam sequuntur Suarez *diff. 3. sect. 1. num. 18.* & alij, quos ibi affert.

Ceterum iuxta supradicta distinguendum videtur: an enim necessaria esset confessio exacta omnium peccatorum ad valorem Sacramenti, aut sufficeret confessio aliquorum. Si haec sufficeret potuisset ab Ecclesia praecipere propter magnam utilitatem huius Sacramenti, & alias causas. Si vero primo modo ponatur, videtur quod non posset praecipere confessio omnium peccatorum propter maximam difficultatem quam secum affert, quae ut diximus, videtur excedere potestatem Ecclesiae ad praecipuum uniuersale ferendum de re, ad quam Christus non uisisset obligare homines, & quae ipsis non esset tunc simpliciter necessaria ad salutem. Nec obstat magna utilitas Sacramenti, quia magna etiam est utilitas status religiosi, & magnopere conducit ad salutem, & tamen Ecclesia non potest illi praecipere. Denique non obstat, quod de facto Ecclesia praeeperit confessionem annuam: quia de facto supponitur iam obligatio confitendi ex praepcepto diuino; quod autem illi obligationi satisfiat paulo ante, ne forte praepceptum diuinum defraudetur, non est adeo graue onus, cum solum ueretur circa circumstantiam temporis, & non circa substantiam illius oneris, quod esset valde diuersum. Videatur Coninch. in *pres. diff. 5. d. 3.* qui bene hoc explicat.

S. 2. An sit praepceptum humanum confitendi bis eadem peccata?

Tertio dubitari potest, an possit Ecclesia praecipere secundam, vel tertiam confessionem eorundem peccatorum, quae iam homo legitime confessus est? Affirmant aliqui, quos refert Vasquez *infra quest. 91. art. 3. dub. 7. num. 13. & seqq.* qui tamen non omnes eodem modo id docent: aliqui enim id uniuersaliter concedunt, alij solum quando praepceptum sit ante primam confessionem eorum peccatorum, non uero si fiat postquam iam aliquis tunc ea peccata semel confessus est. Huic sententiae partim adhaesit P. Vasquez ibi dicens posse Praelatum eo modo referuare sibi peccata aliqua, ut de licentiam interdum inferioribus absoluendi, ita tamen, ut adhuc illa eadem peccata debeant ratione reservationis eidem Praelato iterum deferri, ut Poenitens ab ipso sacramentaliter absoluitur, tanquam ab ultimo iudice in ea causa potestatem habere.

Contraria sententia negatiua uerior est, quam docet alij communiter, quos refertidem Vasquez ibi num. 9. & quam ipse Vasquez postea re melius considerata, amplexus est *infra q. 93. art. 1. dub. 6. n. 11.* relicta sententia, quam superius docuerunt. Ratio est ex supra dictis, quia respectu illorum peccatorum, quae aliquis semel confessus est, iam non est praepceptum confessionis à Christo latum; ergo Ecclesia respectu eorum non magis poterit praecipere confessionem, quam posset eam praecipere, si à Christo non fuisset praepcepta. Diximus autem, quod tunc Ecclesia non posset confessionem praecipere propter difficultatem, & grauitatem rei; ergo neque in hoc casu posset secundam confessionem eorundem peccatorum imponere.

Quod autem nec per modum reservationis, possit illud praepceptum ferri, probat Vasquez loco citato illo *dub. 6.* contra id quod in priori loco docuerat, & ratio uidetur clara; quia vel per priorem absolutionem fuerant directe ablata illa peccata, vel solum indirecte: si dicas primum, ergo iam non sunt referuata, quia non potest quis directe absoluere, nisi habeat potestatem iurisdictionis ordinariam, vel delegatam. Si autem habetur delegata, haec sufficiebat

ad terminandum causam illam, nec potest intelligi, quod deur absolutio directa, nisi poenitens quoad illam causam fiat subditus Confessarij, per uoluntatem Praelati; ac per consequens illa erit ultima sententia, tanquam lata à Sacerdote ex facultate Christi supra subditum, qui scilicet ex uoluntate Praelati factus fuit eius subditus. Si autem dicas secundum, scilicet, absolutum fuisse indirecte, sequitur subditum illum non posse communicare, antequam adeat Praelatum, & iterum confectur, saltem si possit facile, & absque detrimento eius absolutionem obtinere, nemo enim potest Eucharistiam sumere per se loquendo, nisi praemissa confessione, & absolutione directa omnium peccatorum mortalium, à quibus non est directe absolutus. Vnde iam ille non esset casus nostrae quaestionis, nunc enim non negamus posse, & debere aliquem secundum eadem peccata confiteri, quando ab eis non fuit directe absolutus, hoc est, à proprio Sacerdote, habente potestatem super illa peccata, sed dicimus non posse hoc praecipere, quando iam semel ab iis peccatis fuit directe absolutus.

Contra hanc doctrinam obicitur primo statutum quoddam Ordinis Cisterciensis, quo praecipitur, ut Religiosi, qui intra annua confessorio ordinario confessi fuerint, debeant eadem peccata in fine anni suo Abbati confiteri ut refert Dionysius Cisterciensis in *4. dist. 23. quest. 1. art. 1.* ubi male uidetur sentire de illo statuto, quasi minus prudenter factum, nec habente vim obligandi, sed tamen illud à duobus Pontificibus Sixto IV. & Pio II. confirmatum fuisse refert Henriquez *lib. 1. de poenitent. cap. 17.* commendatum, tanquam rem per homines sanctos stabilitam.

Pater Vasquez *dict. dub. 6. num. 17.* dicit potuisse fieri illud statutum concessa inferioribus Confessariis facultate absoluendi, & iniungendi simul in poenitentiam illud onus iterum confitendi eadem peccata Praelato.

Sed hanc solutionem ipse impugnauerat superius bene, *dicto dub. 7. n. 34.* quia in primis poenitentia illa postquam semel imposita, & acceptata fuisset, posset commutari ab eodem, vel alio Confessario, iuxta aliquorum sententiam, saltem auditis iterum eisdem peccatis, atque hoc modo tolleretur omnino obligatio confitendi Praelato, & tota illa lex frustraretur. Secundo, quia hac ratione posset quilibet Sacerdos referuare peccata, si dum absoluit, imponat pro poenitentia, quod eadem peccata dicantur iterum Parocho, vel Episcopo, & tamen nemo concederet, quilibet habere potestatem referuandi peccata. Ergo ille non est modus referuandi peccata. Tertio possumus addere, quod illud onus per modum poenitentiae impositum facile posset postea per indulgentias plenarias tolli, maxime quando non fuisset impositum per modum medicinae (quia haec fortasse non erat necessaria) sed solum in satisfactionem. Propter haec fecit ipse Vasquez illo *dub. 6.* aliam uiam indicat dicens Sixtum IV. confirmasse illam constitutionem secundum opinionem quorundam repugnantibus multis uiris doctis.

P. Henriquez ubi supra §. 4. explicat illud statutum de obligatione quidam confitendi semel in fine anni Praelato; non tamen peccata, à quibus iam poenitens fuisset directe absolutus, sed ea, quae occurrerent ab ultima confessione, & à quibus nodum esset directe absolutus. Sed haec explicatio non potest stare cum uerbis statuti, quod confirmatum à Pontifice refert ipse Henriquez §. 1. in quibus declaratur, Monachos teneri ad confitendum semel in anno omnia peccata sua ab ultima confessione sua illorum Praelatis facta; non ergo erat solum obligatio confitendi

confitendi peccata ab ultima confessione cuilibet confessorio facta.

S. 3. *dubium incidens de subdito, qui absoluitur à reſervatis, & debet comparere iterum coram ſuperiore?*

Tertio obijci poteſt uſus aliquorū Ordinum, in quibus iter agentes ſi contingeret ipſos habere aliquod peccatum reſervatū, poſſent quidē (ſaltem quando ex induſtria non procuratur, aut ſperatur illa opportunitas) abſolui ex facultate iam communiter conceſſa, cum onere tamen comparandi poſtea, & manifeſtandi eadem peccata ſuperiori.

P. Suarez in præſenti diſp. 30. ſect. 4. num. 8. & ſeq. latè examinat ſudamētū illius praxis, & multa hinc inde adducit, ac tandem n. 23. dicit, hanc obligationem comparandi iterum coram ſuperiore provenire in hoc caſu ex peculiari modo, quo ſuperior delegavit iuriſdictionem ſuam ad abſolvendum. Cum enim in hoc iudicio tria ſint, ſcilicet, remiſſio peccati quoad culpā, & æternam pœnam, caſtigatio eiſdē peccati per ſatiſfactionem, & curatio etiam peccati in futurum, poteſt Prælatuſ delegare plenam iuriſdictionem quoad primum, (in ordine ad quod non poteſt recipere iuriſdictio magis & minus, quia vel non remittitur culpa, vel totaliter remittitur) quoad alia verò duo poteſt delegare iuriſdictionem non plenam, ſed limitatam: quia poteſt delegare poteſtatē circa impoſitionem pœnitentiæ, reſervando ſibi ultimum iudicium in taxanda pœna, ut licet inferior debeat aliquam pœnitentiam imponere ad Sacramenti integritatem, id tamen fiat cum ſubordinatione ad ſuperiorem, qui vult illam recognoscere, & augere, vel mutare, vel confirmare, prout expedire iudicaverit. Nam ſi cur poſſet ſuperior dare facultatem abſolvendi à peccato reſervato, taxando pœnitentiam quam inferior debet imponere, cur non poterit dare eandem facultatem reſervando ſibi iudicium conſequens circa pœnitentiam ab inferiore impoſitam?

Quid enim refert quod hæc limitatio fiat antecedenter, vel conſequenter, cum æquè arguatur poteſtas limitata in inferiori, qui non poteſt pro ſuo arbitrio definire, ſed pro alterius arbitrio, cui ſub eſt, & cui ſubordinatur in illo iudicio? Si autē dari poteſt iuriſdictio cum hac limitatione, ſatendum eſt, de facto ita dari; cum Prælatuſ velit de facto ſubditum obligare, quocumq; modo poſſit ad comparandum, & hoc ſanè modo omnia rectè cohereant in ordine ad praxim: nam hac ratione explicatur bene, quomodo maneat obligatus ſubdituſ ad comparandum etiamſi cuiſmodi obligationem ignoraverit, quando abſolutionem accepit: quia nimirum hæc obligatio naſcitur ex Sacramento ipſo quod completi debet per ultimum iudicium ſuperioris in ordine ad caſtigatōem, & ſatiſfactionem pro peccato. Vnde etiam conſtat materiam huius obligationis eſſe gravē. Deniq; quoad terciū minus curandi peccatum in futurū eodem modo dari poteſt poteſtas limitata, & cum dependentia à Prælato, ad quem pertineat ultimum iudicium de modo curationis adhibendo. Debemus ergo hoc modo explicare, & deſedere cuiſmodi ſtatuta.

Ego, ut verum fatear, difficilem ſæpè exiſtimavi hunc opinandi modū, nec poſſum ſatis percipere, quomodo poſſit ſuperior limitare poteſtatē inferioris, reſervando ſibi in futurum poteſtatem imponendi, vel taxandi aut confirmandi ſatiſfactionem, & pœnam impoſitam, vel imponendā. Peto enim, an ille actus taxandi, vel augendi, aut confirmandi pœnitentiam ſit actus iudicis, & actio Sacramentalis, vel non? ſi non ſit, non obligat ſubditum, quia in foro pœnitentiæ non poteſt obligari pœnitens, niſi ad pœnitentiā, quam Sacerdoſ nomine Chriſti

Y 4 illi

98.

Alij dicunt, obligationem illam non oriri præciſè ex conſtitutione, ſed ex voto, vel conſenſu ſubditorum, qui vel explicitè, vel implicitè conſeſerunt in imponenda ſibi tali obligatione. Ego faciliùs cōcedam poſuiſſe provenire ex conſtitutione abſq; conſenſu ſubditorum: quia licet pro tota Eccleſia non poſſet fieri talis lex obligans ad ſecundā confessionem eorundem peccatorum; non tamen video, cur non poſſit fieri in religione aliqua obſervante in qua poſſunt ea præcipi, quæ ſpectant ad perfectionem: quam ſiſ illius religionis intendit: & quidem in noſtra ſocietate vna ex poſſiſſimis regulis eſt, quod ſubdituſ manifeſtet totam ſuam ſcientiam biſ, aut ſemel in anno ſuperiori, ita ut nihil grave ipſū lateat: (quod medium habetur, tanquam vnum ex magis ſubſtantiſſimis, & neceſſariis ad finem noſtræ Regionis) nec id ſolius noſtri ordinis eſt, ſed commune ferè ordinibus religioſis antiquis, ut probat Suarez tom. 4. de relig. tract. 1. c. lib. 10. c. 6. ubi id etiam refert, contineri in regula S. Benedicti, quam Ciſterciienſes obſervabant. Cum ego hæc notitia, quam Prælatuſ habere debet de conſcientia ſubditorum, maximè neceſſaria ſit ad finem religionis; non video, cur non poſſit fieri lex de illa notitia communicanda in confessione de peccatis graviſſimis: hoc enim non augeſ, ſed minuit potiùs, onus, cum ſuaſior moduſ ſit, & faciliſ ſubdituſ manifeſtandi ſuam conſcientiam intra confessionem, & ſub illius Sacramenti ſigillo, quam extra confessionem. Non ergo mirum, ſi Patres Ciſterciienſes legem tulerint de confessione ſemel in anno cum Prælato faciendā, fateor, poſſe ex alio capite habere aliquid periculi illam legem univerſalem obligantem ſub peccato gravi; Vnde in noſtra ſocietate non eſt præceptum grave, ſed ſola regula manifeſtationis prædictæ; ſicut etiam eſt regula conſiteſdi iterum poſſiſſima peccata proprio Confellario ordinario, quando propter aliquem caſum alij quam Confellario ordinario aliquis conſiteſtur, ut nihil ignorando, quod ad conſcientiam pertineat, poſſit Confellariuſ meliùs pœnitentem iuvare: Et in ipſo Ciſtercienuſ ordine illud ſtatutum iam ita Prælati moderantur ut ter ſolū in anno ſibi reſervent confessiones ſubditorum, nec tunc eos obligant ad repetendas confessiones præcedentes, ſed ſolū ad peccata conſitenda, quæ occurrunt ab ultima confessione, ut reſtat Hieronymuſ Llamas Ciſtercienuſ 1. parte Methodi cap. 6. §. 10.

Secundo obijciſ decretum Martini Quinti in extranaganti, quæ incipit, *Ad uberiores fructuſ*, quæ refert Vaſquez, dicto dub. 7. num. 17. in qua Pontifex ſtatuit, quod illi, qui fratribuſ cōſitentur, teneantur tamen ſemel in anno ſuis Parochiſ conſiteri. Quod videtur cōfirmare Sixtuſ Quartuſ in extranaganti *Vices*, quæ habetur inter communes, ſub titulo de *regna & pace* ubi præcipit, quod Mendicanteſ deſiſtant prædicare, quod ſubditi non teneantur ſaltem in Paſchate proprio Sacerdoti conſiteri, quia de iure (inquit) *teneretur Parochianuſ ſaltem in Paſchate proprio conſiteri Sacerdoti*: Ergo obligantur ad conſitenda iterū eadem peccata Parocho, à quibuſ ſemel iam fuerant abſoluti. Ad hoc tamen facile.

Reſpondetur, tunc non fuiſſe obligationē conſitendi iterum eadem peccata Parocho, ſed conſitendi ſemel Parocho ſaltem in Paſchate: ſicut nunc eſt obligatio accipiendi ſemel communem unionem à Parocho, illa autē confellio debebat eſſe de peccatis, quæ cōcurrerent poſt ultimam confessionem.

100.

101.

102.